

Otevřený dopis předsedovi České advokátní komory,
váženému panu JUDr. Vladimíru Jirouskovi, s dotazem:

Jedná oprávněně JUDr. Cogan, advokát, jako tvrdý politik a ekonom více, než “jen” jako advokát jednající v souladu s povinnostmi podle Zákona o advokacii a Etického kodexu advokáta v ČR, a tedy než jako člověk, který chce lidem být spravedlivě prospěšným?

V Praze, 1.10.2020

Vážený pane předsedo České advokátní komory,

předně pro své svědomí, že jsem udělala nejvíc, co jsem mohla, a současně pro alespoň mírnou očistu advokátního stavu od dosud nelichotivého veřejného mínění, si dovoluji já, jako advokát, v České advokátní komoře (dále jen ČAK) evidovaná pod č.06365, po 30 letech své advokátní praxe, prosit Vás o odpověď na níže položené otázky.

Před sálem zaplněným advokáty na slavnostní Konferenci 100 let české a slovenské advokacie v roce 2018 v Luhačovicích jste před mým závěrečným příspěvkem “O etice v právu pohledem účastníků řízení” řekl do mikrofonu, že Voříškovou neznáte a vybrala si téma etiky, které lze považovat za poněkud nebezpečné, takže uvidíme. Pak jsem začala přednášet, kolegové pozoruhodně ztichli, a Vy jste po konečném potlesku řekl: “Teď už Voříškovu znám, vážím si jí a děkuji, že na závěr našich jednání vymalovala takovou krásnou tečku.”

Někteří kolegové pak přicházeli a říkali mi, že jsem “jim mluvila z duše”.

Mám tak empirický důvod pro mimořádnou úctu a důvěru k Vám, a těší mě, že právě našemu stavu předsedáte Vy, jako člověk vysokých profesních a především mravních kvalit, když například lékaři ve své profesní komoře v naší zemi (a jejich profese je možná mnohem náročnější, než profese privátních právníků) podle slov mnoha z nich takové štěstí nemají. Takové zkušenosti jistě člověka v každé profesi zavazují k vděčnosti a úctě k životu a své práci.

Ptám se Vás formou otevřeného dopisu také proto, že právě při mé všední praxi (jsem stále víc “lučným” advokátem podle původního laskavého pojmenování úctyhodným kolegou Vychopněm z Brna), vnímám trvale, že nejen v naší zemi, ale aktuálně možná na celém světě, je ve fatální krizi lidská důvěra.

Vídám denně, že lidé v Česku jsou přeplněni svým strachem, výkonu práva nerozumějí, brání se porozumět pojmu právní stát, zkušenostně odmítají důvěřovat institucím; mravní kredity v očích veřejnosti ztrácí postupně nejen politici a novináři, ale žel, už i někteří z těch, kteří by měli být zákonnou zárukou nezávislosti a spravedlnosti, totiž někteří samotní soudci a skrze ně i soudy. Mnozí lidé na veřejný a dokonce i osobní život rezignují. Nelze nevidět, že právo, spravedlnost a etika se stávají slovy, která už vyslovují nahlas jen podivíni.

Kritickou kapkou, kterou přetekla má trpělivost laskavého vyjednávání pro uzavření smíru, byl poslední v celé řadě neetických a nezákonných postupů vedení Města Nová Paka, resp. také jednání zaměstnanců městského podniku TermoReal s.r.o.. Celý “moloch”, jak vedení města nazývají mnozí místní občané, je zjevně řízen dvěma advokáty, bratry Coganovými, pravidelně se střídajícími v roli starosty Města.

Já mám stále trvalé bydliště na pražských Vinohradech, ale tam, v úžasné přírodě mezi Českým rájem a podhůřím Krkonoš, nabírám často a ráda svěžest při využití zázemí, které jsem vybudovala pro své profesní působení v advokacii a automediaci®.

Pro názornost snad postačí tato jedna z konkrétních událostí:

Drobná žena, Simona Trnková, jako obsluha bazénu Nová Paka (součásti výše zmíněné TermoReal s.r.o.), na důchodkyni s vnoučkem ve sprše po jejich příchodu zařvala “Plavky dolů a umejt mejdlem”. Babička se začala klidně bránit, že jsou přece zákazníci, takže snad není takové agrese třeba, shrbené dítě se pod sprchou rozplakalo, drželo babičku za nohu a prosilo, ať se svlékne rychle, obsluha stála proti oběma s lokty vytrčenými před prsa a řvala dál: “Vy se mně tady svlíknete, já si počkám”, a emoce gradovaly... Když obsluha odešla, a babička s vnoučkem si už hráli vedle několika dalších lidí ve vířivce, kolem celého bazénu nakráčeli s paní obsluhou dva ozbrojení příslušníci PČR v černém, hygiena nehygiena, ano, v kanadách a s pistolemi, obušky a pouty u pasu, paní obsluha ukázala prstem: “To je ona”, a policisté babičku s dítětem nevybíravým způsobem z bazénu vyvedli. Před budovou bazénu řekli: “Teď už můžete jít.”, ale babička i pro výchovné působení na všemu přihlížející 5 leté dítěte trvala na sepisu protokolu o události na služebně PČR.

Událost se odehrála už 30.11.2019, tedy několik týdnů před tím, než byl naší vládou vyhlášen stav nouze. Ano, v provozním řádu bazénu Nová Paka je stále uvedeno, že “...V krajním případě podle povahy přestupku může správa areálu požádat o zakročení příslušné bezpečnostní orgány.”. Postižená babička ale v přesvědčení, že se o “krajní případ” rozhodně nejednalo, naopak, že hrubě překročila své pravomoce obsluha bazénu, pro ochranu spravedlnosti nadiktovala před Policií ČR na závěr protokolu o podání vysvětlení jméno svého právního zástupce, JUDr. Ing. Rudolfa Cogana, Ph.D., advokáta, jí osobně známého.

Ten ale dosud, více než 10 měsíců, na věc nereagoval; mně k ústnímu dotazu řekl, že asi zapomněl, že mu to možná někdo volal, ale má toho moc, teď aktivně připravuje volby, protože kandiduje do Královéhradeckého krajského zastupitelství - jménem ODS, vedle kandidáta Červíčka.

Vězte, prosím, že prokazatelně jsem já z těch posledních, kdo by chtěl sebe zviditelňovat, nebo dokonce politizovat právo; ctím právo pozitivní a na zástupce všech politických seskupení, zejména stran, které se nazývají demokratickými, mám svůj názor podložený vlastní brutální empirií už od dob polistopadových, kdy jsem z nadšení, že po násilném bezpráví vedoucí úlohy KSČ přichází konečně svoboda, vystřízlivěla v osobní i právní praxi během pár týdnů.

Žel, mám ale také vyzkoušeno, že dosud platí, že efektivním řešením neutěšené situace ve společnosti často nebývá snaha odvážných domáhat se legitimních rozhodnutí soudních a správních orgánů, protikorupční a kárné komise nevyjímaje.

Můžeme tedy každý po svém vnímat, že válka současnosti probíhá v našich vědomých i podvědomých myslích v nejjemnějších vysokofrekvenčních úrovních. Východisko pojmenovávají různí lidé různě; “zachovat si selský rozum”, “nenechat se vtáhnout”, “vystoupit ze systému”, nebo dokonce “mít na to sílu”, když ale pojmem síla označují někteří jen svou schopnost být dost tvrdí k druhým, protože, jak o sobě říkají: “my jsme vlci a oni jsou hloupé ovce”.

Víme všichni, že zákonné právo na ochranu důstojnosti a svobody člověka i jeho přirozené právo brát se o vlastní štěstí a štěstí jeho rodiny nebo lidí jemu blízkých takovým způsobem, jenž nepůsobí bezdůvodně újmu druhým; právo na odpor, jakož i naléhavost požadavku poctivě otevřeného etického jednání každého, jsou buď právními normami definována vágně, nebo nejsou definována vůbec, protože jsou slovně nedefinovatelná, a co víc, potažmo je často nelze ani vymáhat.

Akutní nutnost etiky jednání ale aktuálně proklamují i mnozí čeští vědci světové úrovně, dovolím si citovat profesora Jana Raka z CERN: “Pravda je, že pravda není. Nejhlubší principy nelze sdělit, přenést, popsat slovem, lze je jen zažít.”

Královský astronom, Sir Martin Rees, profesor na Univerzitě v Cambridge, bývalý předseda Royal Society ve svém projevu k předání Templetonovy ceny už v roce 2011 řekl:

“Všechno musí vést věda, kterou může 21. století nabídnout. Ta ale musí být inspirována idealismem, vizí a závazkem, který sama věda nabídnout nemůže.”

A tak vnímá každý adekvátně úrovni své mentální zralosti, že lidé nejsou hloupí a že není třeba jim vnucovat, co si mají myslet. Všichni přece už máme autenticky vyzkoušeno, že trvale efektivní řešení je jen uvnitř každého jednoho z nás, návratem k poctivé sebeúctě.

Moji prapředci, po svých tristních zkušenostech z padesátých let minulého století, mně od dětství vštěpovali flagrantní důležitost odpovědi na otázku, proč žít: “Mít nebo být?”, lapidárně přeloženo “Peníze, nebo život?”, když hluboce moudrý dědeček ťukal na své srdce a čelo, a říkával mi: “Marunko, mít můžeš jen tůhle, to ti nikdo nevezme.”

Proto se ptám, vážený pane předsedo, jak mám svým “lučným” klientům odpovídat, když mi řeknou, že “Coganům to vyhovuje, že jejich podřízení jednají jako gestapo” a že “to je místní mafie, to víte, advokáti”, a konečně, že “s tím se nedá nic dělat”.

Co můžu těm lidem odpovědět na ochranu stavovské cti tisíců advokátů, kteří svou nelehkou profesi vykonávají léta poctivě?

“Advocare” přece znamená volat, dovolávat se. A jestliže Zákon o advokacii a Etický kodex advokáta nám jasně ukládá povinnost chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta a při výkonu advokacie jednat čestně a svědomitě, aby nebyla snižována důstojnost advokátního stavu, nemůžeme ani tvrdě racionálně a logicky dojít k jinému závěru, než že je třeba se pro ochranu oprávněných klientových zájmů dovolávat práva a spravedlnosti, nikoliv se podvolovat klientelismu a posluhovat prosazované tvrdosti bezpráví a moci peněz.

Proto teď, vážený pane předsedo, prosím zdvořile o odpověď Vás, pro mě nejvyšší profesní autoritu, také na otázku: “Jak Česká advokátní komora podporuje dodržování etiky jednání, k níž je každý advokát povinen podle stavovských předpisů?”

Děkuji srdečně všem, že mám stále sílu s úctou a pokorou zůstat nadšeným průkopníkem posílení “ius naturale” v našich myslích i v naší praxi.

Má-li být život prostřednictvím lidské inteligence rozšířen na další planety, možná do celého Vesmíru, neměli bychom jej nejprve sami v sobě vzájemným bojem ničit.

Totíž pak, bez života, už by nebylo co šířit.

V úctě,

Mgr. Marie Voříšková, advokát
v ČAK evid.č. 06365